

Magdalena Tywoniuk

Miasto. Czarne na białym

opiekun artystyczny: dr hab. Alicja Kupiec

Głównym założeniem ideowym mojej pracy było sformułowanie własnej wizji przestrzeni urbanistycznej. Zrealizowałam je, wykonując rzeźby na wzór piramid z abstrakcyjnym spojrzeniem na formę. Chciałam im nadać wrażenie wielowymiarowości nie tylko przez kształt, ale również przez rysunek.

Praca dyplomowa pt. „Miasto. Czarne na białym” jest nawiązaniem do rysunków Franka Millera, wybitnego amerykańskiego twórcy czarno – białych komiksów z gatunku noir. Zainspirowała mnie jego czarna, ostra kreska oparta na silnych kontrastach, dynamicznym i niesymetrycznym kadrowaniu.

Szczególnie inspirująca stała się dla mnie wizja fikcyjnego Basin City (Miasto Grzechu), którą starałam się przeobrazić w coś własnego, indywidualnego. Niepowtarzalny klimat z grą światła i kreski, stosunek pól białych do zamalowanych, perspektywa, zbliżenia, kadrowanie, te wszystkie elementy spróbowałam wykorzystać do swojej wizji miasta. Dzięki temu rysunek nadaje rzeźbie bardziej architektoniczny wyraz oraz wypełnia przestrzeń z możliwością przeżywania jej wymiarów. Uproszczona trójwymiarowa forma ostrosłupów została nieco zmodyfikowana poprzez skrócenie ich wierzchołków w różne strony, po to, aby nadać im więcej dynamiczności oraz uprzestrzennienia. Zestawione ze sobą formy rzeźbiarskie wraz z zamalowaną na nich grafiką tworzą pewną hybrydę nadając pełny przekaz moich zainteresowań, dotyczących grafiki i rzeźby. Piramida według mnie jest idealną figurą dla pokazania strzelistości, wertykalności oraz iluzji ruchu jak i motywu, w którym zachodzą pewne architektoniczne zmiany.

Celem stworzenia tej pracy było wykonanie obiektu, który będzie posiadał cechy zmiany i wzajemnego powielania. Świat jest fraktalny, a moja praca stara się uwydatnić ten fakt poprzez modyfikację elementów bazowych, dzięki czemu można reprodukować kolejne elementy stosując analogię. Siedem form przedstawionych jako cykl bazuje na idealnych, geometrycznych kształtach, liniach prostych, trójkątach, wielościanach foremnych. Użyty przeze mnie materiał i jego możliwości technologiczne pozwalają na łączenie różnych dziedzin m.in. rzeźby, grafiki. Czarno–biała kompozycja eksponuje ostrość nieregularnej bryły, a przez to futurystyczna, niepokojąca, wielowymiarowa wizja mojego świata uzyskuje bardziej wyrazistą wymowę.

Rzeźba składająca się z siedmiu brył została wykonana z gliny szamotowej, na którą najpierw naniesiono białe szkliwo, a później nałożono naszkliwną farbę (utrwalenie w temperaturze 1200 stopni Celsjusza).